

De verdwaalde heks en de trollen...

Een oude heks hield heel veel van haar poes. Dit was wederkerig. De heks zweefde op haar bezemsteel toen het donker werd en haar kat ging op jacht. Het dier bleef soms dagen achtereen weg, ook de heks kwam altijd op tijd terug. Deze keer veranderde ze echter van reisweg. Ze zag andere wouden en boomhutten. Ze hoorde geen enkele vogel, maar een nachtuil keek haar doordringend aan. Ze luisterde toen naar een aangehouden geklop en besloot naar beneden te dalen. Daar werd ze omsingeld door tien trollen. "Kom binnen" sprak de oudste trol, "Mier ben ik de baas." De heks duldde niet, dat men op die manier het woord tot haar richtte. "Pas maar op, of ik verander jullie in tien poezen." zei ze. "Dat willen we eens zien" klonk het in koor. Op é én twee drie grepen ze de heks vast en kreeg ze een prop in de mond. De anderen bonden haar een werkschort voor en zetten een grote pot melk voor haar gereed. "Maak maar pap" beval de oudste, "Eindelijk kunnen we eens samen een glaasje wijn drinken in de wijnhelder." De trollen maakten grote houten vaten en een marthramer kocht ze. Vandaar dat geklop. De heks kon niets anders dan gehoorzamen. Ze begon melk in de melkpan te gieten, zette de pan op het vuur, maar liet de melk overlopen... Een brandgeur kwam haar tegemoet en de heks opende een raam. De nachtuil snoof de brandreuk op en vloog tot aan het venster... daar zag hij dat de heks weende... De uil trok de prop uit haar mond en de heks was zo blij, dat ze hem betooverde. Geen kat kon nu de vogel opeten. De heks goot de verbrande melk over haar schort en sprong op haar bezem. Ze hoopte, dat haar kat haar op die manier zou vinden. Ze verdwaalde opnieuw en plots zag ze dat de trollen haar zochten... Ook zij werden door de geur geleid... Toen zette de betooverde uil zich op de bezem van de heks en vond haar huisje terug... Haar kat snoof de brandreuk op en miauwde van blijdschap naar de heks, maar toen hij de nachtuil zag, sprong hij roofzuchtig naar de vogel, maar zijn klauwen grepen in de lucht... ZO REDDE DE WERK DE WIL, DIE OP ZIJN BEURT HAAR GERED HAD! OP NIEUW was de VRENDSCAP WEDERKERIG... Soms had een heks wel eens een goede bui!